

него всичко останало отъ повредената храна, взе на ръце детето и се упъти къмъ тунела. Въ сухия, запазенъ отъ вѣтъра коридоръ, издълбанъ въ скалата, той запали свѣщъ—после сложи момчето на пода.

— Не ни се, ще да ядемъ. Никъ, нали?—запита Били, като се измъчваше да надвие глада си.

— Не

— Хубаво ни е тукъ на топличко, нали Никъ? — рече пакъ детето. Още нѣма да търсимъ татко, нали?

Голѣмиятъ кимна съ глава утвърдително.

„Интересно човѣче си ти. — измърмори той едва чуто — ала утре все ще трѣбва да те оставя нѣкъде.“

Въ тунела бѣше топло. Това бѣше едничката утеха и за двамата. Затворникътъ поведе детето къмъ самия край на коридора, дето той бѣ работилъ нѣкога и познаваше всѣки завои. Били, държейки се здраво за голѣмата му грубаржка, храбро крачеше.

Затворникътъ бѣше много уморенъ. Последнитѣ петъ дни криейки се отъ преследвачитѣ си, той почти не бѣ се спиралъ. Хранилъ се бѣ какото да не умре; спѣше въ постоянна тревога, а и не малко студъ бѣ прекаралъ. И въ тая пещера бѣглецътъ почувствува таково облекчение, каквото чувствува подгоненото отъ кучета и ловци животно, когато успѣе да се скрие въ бърлогата си.

Успокоенъ малко, бѣглецътъ легна на твърдия подъ, като зави Били съ палтото, откраднато отъ каларя.

(Следва)

